

Privremena verzija

PRESUDA SUDA (deseto vijeće)

13. srpnja 2023. (*)

„Zahtjev za prethodnu odluku – Zajednički sustav poreza na dodanu vrijednost (PDV) – Direktiva 2006/112/EZ – članak 2. stavak 1. točka (c) – Isporuke usluga uz naknadu – Subjekti javnog prava – Općina koja ubire boravišnu pristojbu za stavljanje na raspolaganje ljeđilišne infrastrukture dostupne svima”

U predmetu C-344/22,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Bundesfinanzhof (Savezni finansijski sud, Njemačka), odlukom od 15. prosinca 2021., koju je Sud zaprimio 27. svibnja 2022., u postupku

Gemeinde A

protiv

Finanzamt,

SUD (deseto vijeće),

u sastavu: D. Gratsias, predsjednik vijeća, I. Jarukaitis i Z. Csehi (izvjestitelj), suci,

nezavisna odvjetnica: T. Zapeta,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani dio postupka,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

- za Gemeinde A, G. Burret i N. Katemann, *Rechtsanwältinnen*,
- za njemačku vladu, J. Möller i N. Scheffel, u svojstvu agenata,
- za Europsku komisiju, J. Jokubauskaitė i B. Martenczuk, u svojstvu agenata,

odlučivši, nakon što je saslušao nezavisnu odvjetnicu, da u predmetu odluci bez mišljenja,

donosi sljedeće

Presudu

1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na članak 2. stavka 1. točke (c) i članka 13. stavka 1. drugog podstavka Direktive Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost (SL 2006., L 347, str. 1.) (SL, posebno izdane na hrvatskom jeziku, poglavljje 9., svežak 1., str. 120.; u dalnjem tekstu: Direktiva o PDV-u).

2 Zahtjev je upu?en u okviru spora izme?u Gemeindea A (op?ina A, Njema?ka) i Finanzamta (Porezna uprava, Njema?ka) u pogledu prava op?ine A na odbitak pla?enog ulaznog poreza na dodanu vrijednost (PDV).

Pravni okvir

Pravo Unije

3 ?lanak 2. stavak 1. Direktive o PDV-u propisuje:

„Sljede?e transakcije podliježu PDV-u:

[...]

(c) isporuka usluga uz naknadu na teritoriju odre?ene države ?lanice koju obavlja porezni obveznik koji djeluje kao takav;

[...]"

4 U skladu s ?lankom 9. stavkom 1. navedene direktive:

„Porezni obveznik' zna?i svaka osoba koja samostalno provodi gospodarsku aktivnost na bilo kojem mjestu, bez obzira na svrhu ili rezultate te aktivnosti.

Sve aktivnosti proizvo?a?a, trgovaca ili osoba koje pružaju usluge, uklju?uju?i rudarstvo i poljoprivredne aktivnosti i aktivnosti samostalnih profesija, smatraju se ,gospodarskom aktivnoš?u'. Korištenje materijalne ili nematerijalne imovine radi ostvarivanja prihoda, na kontinuiranoj osnovi, posebno se smatra gospodarskom aktivnoš?u."

5 ?lanak 13. stavak 1. navedene direktive propisuje:

„Državne, regionalne i lokalne vlasti i ostali subjekti javnog prava ne smatraju se poreznim obveznicima u pogledu aktivnosti ili transakcija u kojima sudjeluju kao javna tijela, ?ak i u slu?aju gdje ubiru davanja, pristojbe, doprinose ili pla?anja vezano uz te aktivnosti ili transakcije.

Me?utim, kad sudjeluju u takvim aktivnostima ili transakcijama smatraju se poreznim obveznicima u pogledu onih aktivnosti ili transakcija gdje bi postupanje s njima kao s osobama koje nisu porezni obveznici dovelo do zna?ajnog narušavanja tržišnog natjecanja.

[...]"

6 ?lanak 168. te direktive glasi:

„Ako se roba i usluge koriste u svrhu oporezovanih transakcija poreznog obveznika, porezni obveznik ima pravo, u državi ?lanici u kojoj provodi predmetne transakcije, odbiti sljede?e od PDV-a koji je dužan platiti:

(a) PDV koji se mora platiti ili koji je pla?en u toj državi ?lanici za isporuku robe ili usluga koje je za njega izvršio ili ?e ih izvršiti drugi porezni obveznik;

[...]"

Njema?ko pravo

7 ?lanak 1. Umsatzsteuergesetza (Zakon o porezu na promet), u verziji primjenjivoj na glavni postupak (u dalnjem tekstu: UStG), u stavku 1. propisuje:

„Sljede?e transakcije podlježu porezu na promet:

1. isporuke i druge usluge koje je poduzetnik u okviru svojeg poslovanja izvršio uz naknadu unutar države. Oporezivanje ne isklju?uje ?injenica da je transakcija provedena na temelju pravnog ili upravnog akta ili da se smatra izvršenom na temelju zakonske odredbe;

[...]"

8 U skladu s ?lankom 2. UStG-a:

„(1) Poduzetnik je svaka osoba koja samostalno obavlja neku trgovu?ku ili profesionalnu djelatnost. Poduze?e podrazumijeva sve trgovu?ke ili profesionalne djelatnosti poduzetnika. Pod trgovu?kom ili profesionalnom djelatnoš?u smatra se svaka trajna djelatnost koja se obavlja radi stjecanja prihoda, ?ak i bez namjere stjecanja dobiti, a u slu?aju udruženja osoba, ?ak i ako se ta djelatnost obavlja samo u odnosu na svoje ?lanove.

[...]

(3) Smatra se da pravne osobe javnog prava obavljaju trgovu?ku ili profesionalnu djelatnost samo u okviru svojih poduze?a komercijalnog tipa [...] te svojih poljoprivrednih ili šumarskih gospodarstava. [...]"

9 ?lanak 12. stavak 2. UStG-a odre?uje:

„Snižena stopa od 7 % primjenjuje se na sljede?e transakcije:

[...]

9. transakcije koje su izravno povezane s upravljanjem bazenima te stavljanjem na raspolaganje usluga toplica. Isto vrijedi za stavljanje na raspolaganje lje?ilišne infrastrukture ako se kao naknada napla?uje boravišna pristojba; [...]"

10 U skladu s ?lankom 4. stavkom 1. Gemeindeordnunga für Baden-Württemberg (Zakonik o op?inama za Baden-Württemberg), u verziji primjenjivoj na glavni postupak (u dalnjem tekstu: GemO):

„Ako zakoni ne sadržavaju propise u tom pogledu, op?ine mogu statutom urediti pitanja za koja ne postoje upute. [...]"

11 ?lanak 10. stavci 2. i 3. GemO-a glasi:

„(2) U granicama svoje sposobnosti op?ina uspostavlja javnu infrastrukturu potrebnu za gospodarsku, društvenu i kulturnu dobrobit svojih stanovnika. Stanovnici imaju pravo, u okviru primjenjivog prava, koristiti se javnom infrastrukturom op?ine u skladu s istim na?elima. Stanovnici su obvezni snositi op?inska davanja.

(3) Osobe koje u op?ini posjeduju zemljište ili ondje obavljaju djelatnost, a ne žive u op?ini, imaju isto pravo koristiti se javnom infrastrukturom koja je u op?ini dostupna posjednicima zemljišta ili osobama koje obavljaju djelatnost te su obvezne snositi op?inska davanja za svoj posjed ili djelatnost.”

12 ?lanak 2. Kommunalabgabengesetza für Baden-Württemberg (Zakon o op?inskim davanjima za Baden-Württemberg), u verziji primjenjivoj na glavni postupak, u stavku 1. predvi?a:

„Op?inska davanja napla?uju se na temelju statuta. Statutom osobito treba urediti skupinu dužnika, predmet, kriterije i stopu davanja te nastanak i dospije?e davanja.”

Glavni postupak i prethodna pitanja

13 Tužitelj u glavnem postupku je op?ina s klimatskim lje?ilištem koje je odobrila država. Tužiteljevim lje?ilištem upravlja se u skladu s op?inskim zakonodavstvom u obliku takozvane jedinice komunalnog poduze?a te je u smislu prava o porezu na dobit rije? o poduze?u komercijalnog tipa.

14 Na temelju toga tužitelj u glavnem postupku napla?uje boravišnu pristojbu, u skladu s ?lankom 4. GemO-a, u vezi sa statutom iz ?lanka 2. Zakona o op?inskim davanjima za Baden-Württemberg (u dalnjem tekstu: op?inski statut), kako bi pokrio troškove uspostave i održavanja infrastrukture koja se stavlja na raspolaganje za potrebe lije?enja i odmora te troškove doga?aja koji se održavaju u tu svrhu.

15 Boravišnoj pristojbi podliježu, kao prvo, osobe koje borave u op?ini, ali koje nisu stanovnici op?ine, i kojima se nudi mogu?nost korištenja tom infrastrukturom i sudjelovanja u tim doga?ajima, kao drugo, stanovnici op?ine koji imaju središte životnih interesa u drugoj op?ini i, kao tre?e, osobe koje nisu stanovnici op?ine i koje borave u op?ini zbog poslovnih razloga radi sudjelovanja na konferencijama ili drugim doga?ajima (u dalnjem tekstu zajedno nazvani: dužnici boravišne pristojbe). Nasuprot tomu, boravišna pristojba ne napla?uje se od jednodnevnih posjetitelja, nestanovnika ili stanovnika koji rade ili se školuju u op?ini.

16 Boravišna pristojba utvr?uje se za nestanovnike u odre?enom iznosu po danu boravka i, za stanovnike koji su obveznici te pristojbe, u paušalnom godišnjem iznosu koji se duguje neovisno o trajanju, u?estalosti i sezoni njihova boravka.

17 U zahtjevu za prethodnu odluku navodi se da je svatko tko udomljava osobe uz naknadu, iskorištava kampiranje ili svoj stan stavlja na raspolaganje osobama koje nemaju boravište u op?ini uz naknadu kao smještaj za odmor dužan prijaviti dolazak i odlazak tih osoba u roku od tri dana nakon njihova dolaska i odlaska. Usto, turisti?ke agencije imaju obvezu prijavljivanja ako naknada koju putnik treba platiti sadržava i boravišnu pristojbu.

18 Tužitelj u glavnem postupku je, zahvaljuju?i prihodima od naplate te pristojbe, u razdoblju od 2009. do 2012. (u dalnjem tekstu: sporne godine) financirao izgradnju, održavanje i obnovu, me?u ostalim, lje?ilišnog parka, lje?ilišne zgrade i stazâ (u dalnjem tekstu zajedno nazvani: lje?ilišna infrastruktura). Ta je infrastruktura svima slobodno dostupna i za ulaz nije potrebna ulaznica.

19 Smatraju?i u svojim prijavama PDV-a za sporne godine da je boravišna pristojba naknada za aktivnost koja podliježe PDV-u, odnosno rad lje?ilišta, tužitelj u glavnem postupku zatražio je odbitak PDV-a pla?enog za sve ulazne usluge koje su mu bile pružene i koje su bile povezane s turizmom.

20 U okviru poreznog nadzora koji je na licu mjesta proveo tuženik u glavnom postupku inspektor je, među ostalim, odbio iznose plaćenog ulaznog PDV-a koji nisu bili povezani s radom ljeđilišta te je uzeo u obzir iznose plaćenog ulaznog PDV-a koji su se odnosili na ljeđilišnu zgradu samo u dijelu u kojem je bila dana u najam. Tuženik u glavnom postupku izdao je 20. ožujka 2015. rješenja o izmjeni PDV-a u skladu s tim utvrđenjima.

21 Nakon upravne odluke o odbijanju donesene u okviru prethodnog postupka po pritužbi, tužitelj u glavnom postupku podnio je tužbu Finanzgerichtu Baden-Württemberg (Financijski sud u Baden-Württembergu, Njemačka).

22 Presudom od 18. listopada 2018. taj je sud odbio tu tužbu, prijeđemu je u biti presudio da tužitelj u glavnom postupku nije djelovao kao poduzetnik prilikom svoje aktivnosti koja je dovela do naplate boravišne pristojbe. Istaknuo je da, s obzirom na to da rad ljeđilišne infrastrukture u zamjenu za boravišnu pristojbu nije aktivnost u svojstvu poduzetnika, prijavljene transakcije koje proizlaze iz naplate te pristojbe ne mogu podlijegati PDV-u i da stoga treba odbiti odbitak ulaznog PDV-a koji je prvo odobrio tuženik u glavnom postupku. Međutim, podsjetio je na zabranu nepovoljnog određivanja poreza (*reformatio in pejus*) u odnosu na tužitelja.

23 Tužitelj u glavnom postupku podnio je reviziju protiv te presude Bundesfinanzhofu (Savezni financijski sud, Njemačka), sudu koji je uputio zahtjev.

24 Kao prvo, taj se sud pita treba li zaključiti da u ovom slučaju postoje isporuke usluga uz naknadu, prijeđemu pojašnjava da se on priklanja nijeđnom odgovoru. Naime, ljeđilišnu infrastrukturu mogu besplatno koristiti i osobe koje nisu obveznici boravišne pristojbe. S tog stajališta, nije moguće utvrditi korisnika usluge primljene u zamjenu za boravišnu pristojbu jer obveznik te pristojbe nije ostvario, u odnosu na javnost koja se također može koristiti tom infrastrukturom, nikakvu konkretnu prednost koja bi mogla biti predmet potrošnje i koja premašuje korist koju je ostvarila ta javnost. Međutim, navedeni sud ima dvojbe u pogledu pitanja treba li smatrati zasebnim pravni odnos između tužitelja u glavnom postupku i pacijenata ljeđilišta. Naime, na temelju općinskog statuta, potonji plaćaju određeni iznos boravišne pristojbe po danu boravka za stavljanje na raspolaganje ljeđilišne infrastrukture. Stoga se plaćanja pojavljuju kao protučinidba za mogućnost korištenja tom ljeđilišnom infrastrukturom. Naposljetku, taj sud napominje da nije isključeno da postoji aktivnost koja bilježi trajne gubitke, uzimajući u obzir činjenicu da se boravišnom pristojbom ne pokrivaju troškovi rada ljeđilišne infrastrukture.

25 Kao drugo, ako bi na pitanje navedeno u prethodnoj točki ove presude trebalo odgovoriti potvrđno, sud koji je uputio zahtjev pita Sud treba li se, kako bi se utvrdilo postojanje „značajnog narušavanja tržišnog natjecanja” u smislu članka 13. stavka 1. drugog podstavka Direktive o PDV-u, ispitivanje odnositi ne samo na područje tužitelja u glavnom postupku nego i na susjedne općine, saveznu zemlju Baden-Württemberg (Njemačka) ili savezno područje.

26 U tim je okolnostima Bundesfinanzhof (Savezni financijski sud) odlučio prekinuti postupak i postaviti Sudu sljedeća prethodna pitanja:

„1. Obavlja li, pod okolnostima kao što su one iz glavnog postupka, op?ina koja na temelju op?inskog statuta posjetiteljima koji borave u op?ini (pacijenti lje?ilišta) za stavljanje na raspolaganje lje?ilišne infrastrukture (primjerice, lje?ilišnog parka, lje?ilišne zgrade, stazâ) napla?uje „boravišnu pristojbu“ (u odre?enom iznosu po danu boravka) stavljanjem na raspolaganje lje?ilišne infrastrukture pacijentima lje?ilišta uz boravišnu pristojbu gospodarsku djelatnost u smislu ?lanka 2. stavka 1. to?ke (c) [Direktive o PDV-u] ako je lje?ilišna infrastruktura ve? slobodno dostupna svima (te stoga, primjerice, i stanovnicima ili drugim osobama koje nemaju obvezu pla?anja boravišne pristojbe)?

2. U slu?aju potvrđnog odgovora na prvo pitanje: je li pod prethodno navedenim okolnostima iz glavnog postupka prilikom provjere bi li postupanje s op?inom kao s osobom koja nije porezni obveznik dovelo do „zna?ajnog narušavanja tržišnog natjecanja“ u smislu ?lanka 13. stavka 1. drugog podstavka [Direktive o PDV-u] mjerodavno zemljopisno tržište samo podru?je op?ine?“

O prethodnim pitanjima

Prvo pitanje

27 Budu?i da sud koji je uputio zahtjev u tekstu prvog pitanja upu?uje na pojam „gospodarska aktivnost“, valja podsjetiti na to da, u skladu s ?lankom 9. stavkom 1. prvim podstavkom Direktive o PDV-u, „porezni obveznik“ zna?i svaka osoba koja samostalno provodi gospodarsku aktivnost na bilo kojem mjestu, bez obzira na svrhu ili rezultate te aktivnosti. U skladu s ?lankom 9. stavkom 1. drugim podstavkom prvom re?enicom, sve aktivnosti proizvo?a?a, trgovaca ili osoba koje pružaju usluge, uklju?uju?i rudarstvo i poljoprivredne aktivnosti i aktivnosti samostalnih profesija, smatraju se „gospodarskom aktivnoš?u“.

28 Me?utim, prema ustaljenoj sudskej praksi, aktivnost se može smatrati gospodarskom aktivnoš?u u smislu ?lanka 9. stavka 1. drugog podstavka Direktive o PDV-u samo ako odgovara jednoj od transakcija iz ?lanka 2. stavka 1. te direktive (presuda od 15. travnja 2021., Administration de l'Enregistrement, des Domaines et de la TVA, C-846/19, EU:C:2021:277, t. 32. i navedena sudska praksa).

29 Stoga, kako bi se utvrdilo je li stavljanje na raspolaganje lje?ilišne infrastrukture u okolnostima poput onih o kojima je rije? u glavnem postupku gospodarska aktivnost u smislu ?lanka 9. stavka 1. drugog podstavka Direktive o PDV-u i, slijedom toga, ima li tužitelj u glavnem postupku svojstvo poreznog obveznika u smislu ?lanka 9. stavka 1. prvog podstavka te direktive, najprije valja utvrditi je li u okviru tog stavljanja na raspolaganje obavio isporuku usluge uz naknadu predvi?enu ?lankom 2. stavkom 1. to?kom (c) navedene direktive (vidjeti u tom smislu presudu od 12. svibnja 2016., Geemente Borsele i Staatssecretaris van Financiën, C-520/14, EU:C:2016:334, t. 22.).

30 Budu?i da se na temelju elemenata koje je dostavio sud koji je uputio zahtjev u svojem zahtjevu za prethodnu odluku može zaklju?iti da je u glavnem predmetu doista rije? o isporuci usluga, valja provjeriti može li se smatrati da ih tužitelj u glavnem postupku pruža uz naknadu, kao što to zahtijeva ?lanak 2. stavak 1. to?ka (c) Direktive o PDV-u (vidjeti u tom smislu presudu od 12. svibnja 2016., Geemente Borsele i Staatssecretaris van Financiën, C-520/14, EU:C:2016:334, t. 23.).

31 Stoga valja smatrati da svojim prvim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li ?lanak 2. stavak 1. to?ku (c) Direktive o PDV-u tuma?iti na na?in da „isporuku usluga uz naknadu“ u smislu te odredbe ?ini stavljanje na raspolaganje lje?ilišne infrastrukture od strane op?ine kada ta op?ina na temelju op?inskog statuta od posjetitelja koji borave u op?ini ubire boravišnu pristojbu

u određenom iznosu po danu boravka, iako je ta infrastruktura slobodno i besplatno dostupna svima.

32 ?lanak 2. stavak 1. to?ka (c) Direktive o PDV-u određuje da PDV-u podliježe isporuka usluga uz naknadu na teritoriju određene države ?lanice koju obavlja porezni obveznik koji djeluje kao takav.

33 Isporuka usluga obavlja se „uz naknadu“ u smislu ?lanka 2. stavka 1. to?ke (c) Direktive o PDV-u samo ako između pružatelja i korisnika usluge postoji pravni odnos u okviru kojeg se razmjenjuju uzajamne ?inidbe, pri čemu naknada koju prima pružatelj usluge ?ini stvarnu protuvrijednost odredive usluge pružene korisniku. To je slu?aj ako postoji izravna veza između pružene usluge i primljene protuvrijednosti (presuda od 20. sije?nja 2022., Apcoa Parking Danmark, C-90/20, EU:C:2022:37, t. 27. i navedena sudska praksa).

34 Međutim, ne ?ini se da postoji pravni odnos tijekom kojeg se razmjenjuju uzajamne ?inidbe između, s jedne strane, op?ine koja na temelju op?inskog statuta od posjetitelja koji borave na njezinu podru?ju ubire boravišnu pristojbu u određenom iznosu po danu boravka i, s druge strane, tih posjetitelja, koji imaju pravo koristiti se lje?ilišnom infrastrukturom koju na raspolaganje stavlja ta op?ina i koja je slobodno dostupna svima, uklju?uju?i osobe koje nisu obveznici te pristojbe.

35 Naime, ne može se smatrati da naknada koju ubire op?ina, tj. boravišna pristojba, proizlazi iz pružanja usluge, tj. stavljanja na raspolaganje lje?ilišne infrastrukture, za koje bi ona bila izravna protuvrijednost.

36 U tom pogledu iz sudske prakse Suda proizlazi da izravna veza postoji kada su dvije ?inidbe međusobno uvjetovane, tj. kada se jedna ?inidba izvršava samo pod uvjetom da se i druga izvrši, i to recipročno (presuda od 11. ožujka 2020., San Domenico Vetraria, C-94/19, EU:C:2020:193, t. 26. i navedena sudska praksa).

37 Međutim, obveza pla?anja boravišne pristojbe propisana je za obveznike te pristojbe na temelju op?inskog statuta koji određuje i iznos te pristojbe (vidjeti u tom smislu presudu od 18. sije?nja 2017., SAWP, C-37/16, EU:C:2017:22, t. 28.).

38 Prije svega, obveza pla?anja boravišne pristojbe nije povezana s korištenjem lje?ilišne infrastrukture koju je op?ina stavila na raspolaganje, nego s boravkom na podru?ju op?ine, neovisno o njegovim razlozima. Tako su posjetitelji koji borave u op?ini obvezni platiti navedenu naknadu, uklju?uju?i i kada ondje borave zbog drugih razloga, kao što su posjet ?lanovima obitelji ili poznanicima koji u njoj borave, a nemaju namjeru koristiti se lje?ilišnom infrastrukturom (vidjeti po analogiji presudu od 22. lipnja 2016., ?eský rozhlas, C-11/15, EU:C:2016:470, t. 25. i 26.).

39 Osim toga, iako se obveznici pla?anjem boravišne pristojbe mogu koristiti lje?ilišnom infrastrukturom, ta je infrastruktura ipak slobodno i besplatno dostupna svim osobama, uklju?uju?i stanovnicima ili jednodnevnim posjetiteljima, bez obzira na to jesu li obvezni platiti boravišnu pristojbu. Tako obveznici boravišne pristojbe ne uživaju druge pogodnosti osim onih koje uživaju osobe koje se koriste tom lje?ilišnom infrastrukturom i koje nisu porezni obveznici te pristojbe.

40 S obzirom na prethodna razmatranja, na prvo pitanje valja odgovoriti tako da ?lanak 2. stavak 1. to?ku (c) Direktive o PDV-u treba tuma?iti na na?in da „isporuku usluga uz naknadu” u smislu te odredbe ne ?ini stavljanje na raspolaganje lje?ilišne infrastrukture od strane op?ine kada ta op?ina na temelju op?inskog statuta od posjetitelja koji borave u op?ini ubire boravišnu pristojbu u odre?enom iznosu po danu boravka, iako obveza pla?anja te pristojbe nije povezana s korištenjem tom infrastrukturom, nego s boravkom na podru?ju op?ine i iako je ta infrastruktura slobodno i besplatno dostupna svima.

Drugo pitanje

41 Budu?i da sud koji je uputio zahtjev navodi, s jedne strane, da tužbu treba odbiti ako je odgovor na prvo prethodno pitanje nije?an i, s druge strane, da je drugo prethodno pitanje postavljeno samo ako je odgovor na prvo pitanje potvrđan, na drugo prethodno pitanje nije potrebno odgovoriti.

Troškovi

42 Budu?i da ovaj postupak ima zna?aj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odlu?i o troškovima postupka. Troškovi podnošenja o?itovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadokna?uju se.

Slijedom navedenog, Sud (deseto vije?e) odlu?uje:

?lanak 2. stavak 1. to?ku (c) Direktive Vije?a 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedni?kom sustavu poreza na dodanu vrijednost

treba tuma?iti na na?in da:

„isporuku usluga uz naknadu” u smislu te odredbe ne ?ini stavljanje na raspolaganje lje?ilišne infrastrukture od strane op?ine kada ta op?ina na temelju op?inskog statuta od posjetitelja koji borave u op?ini ubire boravišnu pristojbu u odre?enom iznosu po danu boravka, iako obveza pla?anja te pristojbe nije povezana s korištenjem tom infrastrukturom, nego s boravkom na podru?ju op?ine i iako je ta infrastruktura slobodno i besplatno dostupna svima.

Potpisi

* Jezik postupka: njema?ki